

Vi er nogen der hilser med lange hænder

Alt kan tilsyneladende voldknækkes uudgrundeligt (og syes sammen igen) i Knud Steffen Nielsens nye digte

Knud Steffen Nielsen
Toppilot

64 sider, 148 kr.
After Hand

Anmeldt af Jakob Østergaard Nielsen

Nogle digtere (oftest ikke den eneste styrthjelm de bærer) har deres helt egne vise evne til at skrive sig både igennem, forbi og en del ved siden af den mulige kontekst, de måske kunne optræde i. For det meste er forudsætningerne simpelthen bare nogle andre; skriften er oftest placeret i helt andre kontekster, tit en mere æterisk forsvunden (Carstensen, Grotrian) eller mere en brugbar deskriptiv (Kirkeby, Leth, Laugesen); nogle gange skriver de sig ud i deres eget territorium eller måske bare ud i det helt blå, og her besynger de tit deres egne indre helte og anti-helte, eksistentialerne, poetik eller bare den forsvundne himmel og dens solsorte.

En af dem er Knud Steffen Nielsen, og han er på mange måder sin helt egen heroiske (top)pilot, maskeret til tænderne (måske egentlig lidt at sammenligne med Laugesens trashpilot der krænger, vrænger og cirkler forbi, ind i og hinsides kulturens læderede ansigter; begge er store retorikere) og manøvrerende i sproget med alle sine spraglede idiosyncrasier: halve ordsprog (»Den døde er fuld af løgn. For enhver kommer hjem./ når de/ bliver sultne nok«), outrerede punchlines (»De kører de vildeste/ ruter. De tilbydes tvillinger de fleste/ steder, de går ind./ De kan få mink, hvis de vil

give prisen./ Deres ægteskab trænger.«) og masser af stift forblommet lir. Det der overvejende betager, er digterens evne til i rivende tempo at få sagt noget i et væld af udflugter (indflugter?), ikke at få sagt noget, fastholde mening, vrøvle opløseligt og hele ramsanjet (her optræder ordet voldsomt prægnant og onomatopoietisk) med meget sikker stemme og rytme; hele tiden en flig af mening, der enten hvirvles op imod eller kædes sammen med næste semi-poetikaliske sætning:

*Snart ved
heller ikke du, hvem der er bjørn, og hvem
der er*

trækker.

*Det er jo ikke det muntre, honningkrukken,
men vildskabens unatur, jeg har reddet dig fra.
Publikum forlanger det bedste. mest livagtige.*

Og de skal få det.

Fagets autentiske sved, også den hvæser.

*Der skal kun bruges de mest myge og
bevægelige af*

styrvolter.

*Det handler om opbyggelighed. Bryd
ned, byg op, mine Damer
og Herrer. Passionen, med forlov. Den
vil, at vi skal lære*

*det hele forfra, på en måde, der er tæt på
det umulige. Jeg sagde kvalitet, og det
koster.*

Her vrøvles manisk, retningsløst og åbenbarende konsekvent, kort sagt: Der skrives (med eller uden styrthjelm). ■